

Kratkočasnice.

1. Ubožen dijak, ki je imel nekoliko strgano suknjo, sreča na ulici svojega sošolca, ki mu pokaže luknjo na suknji ter zbadljivo reče: „Glej, tu ven pa gleda tvoja modrost!“ — „Neumnost tvoja pa noter!“ odgovori dijak in gre naprej.

2. Janezek vpraša Jančeta: „Janče, kako se neki delajo topovi?“ — Janče: „O, to je prav lahko. Najprej vzamejo veliko luknjo, potlej pa okrog naližejo malo medi in — top je gotov.“

3. Pri gostiji je hotel nek plemenitaš ponagajati gospodu župniku, rekoč: „Zakaj je telečja glava tako blizu gospoda župnika?“ — „Ne vem, blagorodni gospod“, odgovori župnik; „toda Vaše vprašanje je tako duhovito, da se bom odslej vselej spomnil Vas, kadar bom kje videl kako tele.“

4. Ali nima res laž kratkih nog? — Učitelj vpraša razposajenega učenca: „Jožek, kako si dobil rano na nosu? Ali si se že zopet pretepal, kaj?“ — Jožek: „Prosim, gospod učitelj, včeraj sem se ugriznil.“ — Učitelj: „Kaj govoriš? Kako se moreš ugrizniti v nos, saj je nos nad ustmi?“ — Jožek: „Pručico sem pristavil, da sem bil večji.“

5. Neka klepetulja pove tovarišici skrivnost in jo prosi, naj ne pravi naprej. „Nikar se nič ne boj“, ji odgovori; „molčala bom prav tako, kakor ti.“

J. Kovec.

Zastavici.

(Priobčil Mirko M.)

1.

Pogosto oko se raduje,
Če vidiš, kar mislim sedaj;
Pogostokrat te navdušuje
In venča ti vzvišeni kraj.

Taista pa stvar, toda mala,
Pogosto ti beli glavó;
Še zdaj-le ti bo nagajala,
Ko iščeš imena za njó.

2.

Katera slovenska beseda se konča na *a*, pa se vendar piše *bres a*?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)